

MARY GUMÀ O L'EXCEL·LENCIA DEL FEMENÍ

CLAUDI PUCHADES

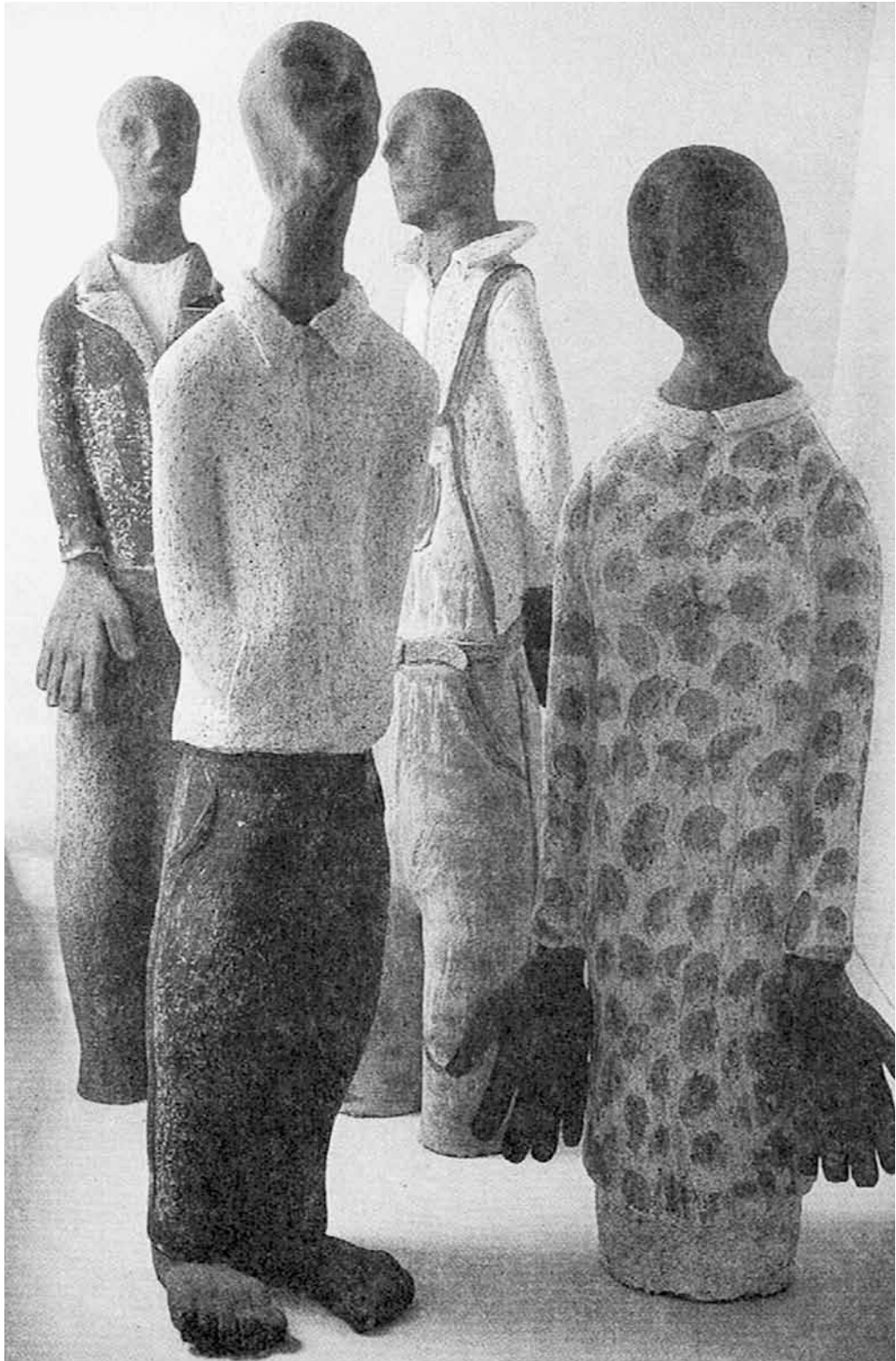
Mary Gumà (Olesa de Montserrat, 1951) és una dona que ha trobat en la ceràmica el llenguatge idoni per materialitzar l'essència del femení, projectant als quatre vents, a partir de la terra, a prop del foc, i amb la complicitat de l'aigua, els valors eterns, tot i que mutables, de la dona, sotmesa, com el fang, la matèria primigènica de les seves obres, a les màgiques transformacions químiques que es produeixen a l'interior del forn, paral·leles a les que pateix l'infant durant un llarg procés de gestació en l'úter matern, que només el part desvela, mostrant al món la qualitat d'un resultat que dependrà, com l'obra d'art ceràmic, de la temperatura, la tria dels materials i la seva feliç combinació, el color, la base genètica, l'experiència de vida, l'esforç físic i els components emocionals, que la faran, finalment, única, autèntica i irrepetible, tot i que es pugui tractar d'un part múltiple, amb exemplars sempre tan diferenciats, tot i que sigui subtilment, com els que mostren les obres d'art seriadades, identificades, externament, amb un número, exactament igual que un nom distingeix un infant d'un altre, donant-li la identitat corresponent.

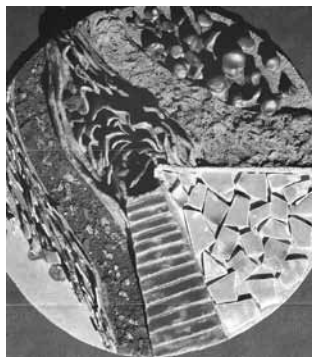
La Mary, amant de la vida i del teatre, s'ha casat, finalment, amb la ceràmica, triant-la, justament, per les dificultats que aquest matrimoni comporta, i sense saber mai, tot i la saviesa acumulada amb el llarg temps d'experiència, quin serà el resultat d'una convivència que depèn fonamentalment d'un procés, gairebé alquímic, produït a l'interior d'aquest forn/úter, que només es coneix

quan s'obre, desvelant, als ulls sorpresos de l'artista, una forma final que tant pot respondre a les seves previsions, com superar-les, quan no les decep, obligant-la a tornar a començar un nou i laboriós procés de creació que, tot i la seva suposada repetició i l'esforç que significa, no la desanima mai, entre altres coses perquè, més enllà del resultat final, és en aquest treball d'elaboració de l'obra on hi troba les satisfaccions més grans i la justificació més evident del camí artístic triat, tot i que el va escollir per autèntic amor a l'art, aliena a cap necessitat de justificació més que la de satisfer el desig de fer el que sent i el que creu que ha de fer, a la recerca de l'equilibri físic, mental, emocional i espiritual, ideal.

Mary Gumà, tant per sensibilitat innata com per voluntat intel·lectual, troba en el contacte amb la terra, en entorn natural allunyat de la ciutat, l'espai idoni de vida emocional i d'un treball artístic que aprofita també la terra com a matèria creativa original, per produir fruits que alimenten més l'esperit que el cos, retornant-li, amb escreix, part de l'energia que d'ella n'ha rebut i rep constantment, en un treball manual i mental similar al del pagès, que sembla amorosament el territori sense defallir, tot i no saber mai com serà la collita final, en la seva dependència eterna de condicions climatològiques sempre imprevisibles, tot i la sofisticació dels actuals sistemes de previsió del temps i de les noves tecnologies de producció agrícola.

Mary Gumà ret, dedicant-se a la ceràmica, merescut homenatge a la pràctica artística més

antiga de la humanitat, tot i que els seus orígens van ser funcionals i després es va convertir, progressivament, en tècnica plàstica de valor similar a qualsevol altre dels llenguatges de l'art, susceptible també de respondre a estètiques, conceptes i intencions creatives diverses, paral·leles a tots els moviments que han donat vida a la història de l'art, des de la prehistòria a la contemporaneïtat, de perfils figuratius, abstractes o conceptuals, però sempre a partir d'aquest càlid contacte etern entre les mans de l'artista i el fang, sigui quina sigui la seva composició qualitativa i el resultat final d'un procés tan antic i alhora tan nou.

Si el paradís existís s'assemblaria, possiblement, tot i el caràcter subjectiu d'aquesta afirmació, a l'entorn vivencial actual de Mary Gumà, a Miralles, amb Montserrat com a referent visual de connotacions íntimes tan màgiques com polítiques, i les vinyes, els camps de conreu i un paisatge natural, que la converteix en centre d'un univers, on homes, dones, plantes i animals conviuen sota el sostre celestial, oferint-li l'estabilitat emocional necessària per donar forma ceràmica als seus somnis, protagonitzats, al llarg del seu temps creatiu, per la dona universal amb la seva capacitat engendradora i de suport del món, tot i que sigui, últimament, d'acord amb la condició d'aquelles dones perdudes que, com que no responen als canons establerts ni als perfils tradicionalment femenins, continuen manifestant la força necessària per donar sentit a l'existència, adaptant-se a les exigències del temps present i avançant-se al futur.

Mary Gumà ha perdut moltes coses des que va néixer, però ha sabut preservar l'essencial, tot i les grans renúncies que el procés ha comportat, i ara sembla haver assolit un envejable estat de felicitat, i es troba, com mai, amb ella mateixa, tot i ser una dona tan perduda com les que projecta en la seva ceràmica, de connexió alquímica entre passat, present i futur, i projecció universal eterna.

Sant Pol de Mar, juny de 2012

CLAUDI PUCHADES (Barcelona, 1951). Llicenciat en Història de l'Art per a la Universitat de Barcelona. Crític d'art, moderador de debats, realitzador, guionista, locutor, entrevistador, reporter i conductor de programes culturals a ràdio i televisió, des d'*Artes i Letras* (Ràdio Nacional), i *Signes i Crear i viure* (TVE, Miramar), fins a *Babel* (Catalunya Ràdio, 1992-2001), i, finalment, iCat fm on, entre altres coses, es va convertir en el *blogger* cultural que és ara i en l'artista visual que pretén ser encara.

MARY GUMÀ

(Olesa de Montserrat, 1951)

ESTUDIS

- Taller de ceràmica d'Enric Sedó
(Esparreguera)
- 1983 Universitat Tecnològica de Loughboroug
Leicester (Anglaterra)
- 1985 Curs d'estiu a Faenza, amb Emidio Galasi
- 1987 Estiu Japó a Olot
- 1988 Curs d'estiu a Textura Gijón, amb
Concha Civetti
- 1991 Seminari de Sargadelos. Experiència de
tecnologia i escola lliure. O Castro Lugo
- 1992 Curs de serigrafia, a cal Ramon Fort,
a Llers
- 1993 Curs de reducció amb Paco Carrasquillo,
també a cal Ramon Fort
- 1995 Seminari amb Angel Garraza, a Sangüesa
- 1999 Curs d'estiu a Textura Gijón, amb
Nino Caruso

EXPOSICIONS

- 1979 Caixa Crèdit Mutual, a Olesa
- 1980 Amics de les Arts, a Terrassa
- 1981 Col·lectiva, a Castellgalí
- 1982 Caixa Laietana, a Arenys de Mar
Col·lectiva, a Castellgalí
- 1983 ExpoArt 83, a Olesa
- 1984 ExpoArt 84, a Olesa
- 1985 Col·lectiva al Centre Cultural de Terrassa
i a Olesa
- 1987 Caixa d'Estalvis, a Esparreguera
Sala Villegas, a Barcelona
- 1988 Teatre Nou de la Passió, a Olesa
- 1989 Museu del Vi, a Vilafranca del Penedès
- 1990 Col·lectiva Europrintemps, a Dole (França)
Galeria L'Arbitraire, a Goux (França)
- 1991 Galeria Barberousse, a Dole (França)
- 1992 Pati Llimona, a Barcelona

- 1993 Museu de Sóller, a Mallorca
- 1994 Galeria L'Arbitraire, a Goux (França)
- 1996 Foc Gallery, a Barcelona
- 1998 Fundació Temimi, a Tunísia
- 2002 Galeria Magdalena Baixeras, a Barcelona
- 2003 Galeria Sargadelos, a Barcelona
- 2004 Galeria Sargadelos, a Barcelona
- 2005 Casa de Cultura, a Olesa. Terra i foc amb Josep Garí
- 2007 Sala de Cal Pepus, a la Llacuna
- 2008 Nivell 46, a Igualada
- 2009 Orgànics, a l'Ateneu Igualadí
- 2010 Els meus Modiglianis, a la Casa de Cultura d'Olesa
- 2012 Dones Perdudes, a la Galeria Camil·la Pérez, al Vendrell

He relacionat aquí tot el que crec haver fet, però sense explicar en què consistia cada exposició.

El meu camí ha estat una volta per les tècniques de la professió de la ceràmica: cada vegada era una exploració per una tècnica nova per a mi, ja que com a ofici és el més vell del món.

He triat la ceràmica com a mitja d'expressió perquè m'agrada la dificultat. Si no hi hagués l'aventura de cada cop obrir el forn i veure què ha passat i també el repte de controlar el foc i la matèria, probablement m'hauria dedicat a una altra cosa. I és que, dins del món artístic, sempre he tingut diverses passions, entre elles la música i el teatre.

Però la ceràmica és la que ha guanyat, ja que m'ha donat la constància i la paciència que potser no he tingut per a les altres aficions.

Trobar el meu espai al veïnat de Santa Maria de Miralles ha estat per a mi com la culminació d'un somni. Quasi fa riure, oi? Que, en una època de crisi, una persona pugui ser feliç fent coses que no serveixen per a res, i que ningú no necessita... Però per això es tan difícil d'explicar el que en diem art, i encara més per què ens hi dediquem.

Mary Gumà